

Notes i comentaris

S. M. El Funcionari

El funcionari, a Espanya, fins ara ha estat una institució inviolable i incommovible. Ja Azaña, en el primer bienni de la República, pogué encarar-se fins i tot amb els militars, però va ésser vençut pels funcionaris. S. M. El Funcionari va poder més que la República.

Ara mateix, tot i el daltabaix que en tots els ordres de la vida nacional s'ha produït, pel funcionari no passa res: ell segueix impertèrrit en el seu lloc i creu encara en la seva omnipotència.

Ell segueix cobrant—cobrant i intrigant—com si al país no hi hagués guerra, i segueix fent el que li sembla—que és el que ha fet sempre—talment com si la revolució ho hagués de trasbalsar tot i a tothom menys a ell.

El funcionari autèntic—S. M. El Funcionari—saboteja la revolució tant com li és possible, i sempre que té lleure de fer-ho, crida i gesticula per a exigir la més estricta disciplina... als altres i per a recordar-nos que són hores que tothom ha de sacrificar-se. Tothom, naturalment, menys ell. Ell viu al marge dels sacrificis i de la disciplina. Ell ja té cura que tothom pagui, perquè així ell seguirà cobrant. Ell critica, malparla, entrebanca... Ell es dedica a l'esport de tota la seva vida, que és el de fer la traveta al proïsme. N'hi ha que desenterren comptes fallits i amenacen amb les penes de l'infern els contribuents «morosos» que tenen la doble desgràcia de no ésser funcionaris i de no cobrar mesades com la seva.

De funcionaris, fins n'hi ha de socialistes; però per socialistes que siguin, primer que tot i abans que tot i per damunt de tot, són funcionaris. I, si són revolucionaris de mena, esteu certs que aspiren a la revolució metòdica i amb comptagotes, que és com aquella llibertat «ben entesa» que eternament han predicat els liberals de pega a totes les latituds.

Nosaltres en coneixem un d'aquests funcionaris que a estones perdudes fa de socialista i de revolucionari. De dies i de nits ell vetlla per la bona marxa de la revolució i es dedica a regatejar la feina dels obrers. Un d'aquests, però, no es quedà mut ni manco i molt atentament i molt oportunament li recordà que ni ell ni cap dels seus companys de treball no cobraven encara sous de sis centes pessetes al mes.

El futbol i les subsistències

En *El Mundo Deportivo* hi hem llegit aquest comentari, que sembla còmic i no ho és. Diu així:

«—Aquí lo que está sucediendo es una cosa muy clara y que yo te voy a decir sin rodeos. Esos afortunados mortales del Granollers nos «sacuden» a los clubs de Barcelona, por un simple problema de alimentación.

—¿Tú crees?

—No falla. Nos ganaron a los del Espanyol y hoy le han ganado el partido a Barcelona, porque, según tengo entendido, en Granollers se están hartando de huevos, carne y de todo lo que les viene a gusto, mientras los de acá nos sometemos a régimen de huevos sintéticos, verduras, etc. Mira, sinó: Nuestros jugadores, si tropiezan, se quedan sentados en el suelo, pero estos «tíos» del Granollers arrearán de una manera que da gusto verles.»

En efecte, a Granollers mengem i mengem bé. És perquè aquí no es transigeix amb els lladres de camíral que infecten Barcelona i tenen tant poder com abans de la revolució. Aquí els productors i els pagesos i els negociants s'han avingut tots a limitar llurs guanys per tal d'ajudar a que els pobres puguin menjar. I mentre aquí s'ha aconseguit aquest sacrifici dels productors, els negociants i els pagesos, a Barcelona només poden atipar-se els potentats. Perquè la gallina, per exemple, que aquí es paga a 5'50 pessetes el quilo, a Barcelona encara és permès que hi hagi bandits que la venguin a 17 i a 18 ptes. I que un bròquil costi sis o set rals!

Els treballadors de Barcelona, si no volen que aquests comentaris futbolístics tinguin el to de sarcasme que remarquem, hauran de demanar la «recepta» a Granollers. Aquí els lladres de camíral no surren. És perquè aquí ningú no fa jocs de mans amb el 7 per 100 que ha imposat un Comitè, per a justificar la puja del 200 per 100 i del 300 per 100 del preu del peix.

.....
Franel·les de gran moda?...

femina

Anselm Clavé, 36

Telèfno 288

2'50? 2'60? 2'80?... No; 2'40!

Això, veritat que sembla un jeroglífic! Doncs, no ho és. Això, aquestes xifres, constitueixen l'actualitat màxima a Granollers i són un problema insoluble en tots aquells pobles on encara no hi ha arribat la revolució.

Perquè la revolució, que per a tants i tants era—i és encara—una paraula buida i sense cap sentit—i per això hom podia fer de revolucionari i alhora ésser milionari,—a Granollers cada dia adquireix formes més vives de transformació de l'economia del país.

Aquelles xifres que encapçalen aquesta nota senyalen la fi d'un predomini que hem hagut de suportar tota la vida. Senyalen la fi del tender de pocs escrúpols i renyit, ja de naixença, amb el sistema mètric decimal. Són com el crepuscle dels negociants de balances miraculoses, pels quals mai no s'havien fet les lleis que es feien pels altres ciutadans que no paguen drets d'escorxadador i no alternen amb burots.

La guerra no us penseu pas que només sigui als fronts que senyala el mapa de can Garrell. La guerra es fa aquí també als mercats, a les cases de pagès, a les carreteres... L'enemic és el tender mal creient; el qui mai no havien reduït els que manaven, perquè tots manaven—i mamaven—sota el seu domini i sota el domini dels que, com ell, sabotegen la revolució.

El tender no sap mai les ordres que es donen, ni té noció de res que no sigui el seu calaix. Ell només pensa en el seu calaix. Però ara hi ha qui li fa adonar que és hora de creure i que les lleis es fan i les ordres es donen perquè es compleixin.

El tender venia el porc a 2'50 i s'hi arruïnava. Ell sempre s'ha arruïnat. D'això viu, d'arruïnar-se. I per a arruïnar-se més depressa, va aconseguir vendre el porc a 2'60. No satisfet encara de tant sacrifici, ara que tot va tan bé, ell anava a vendre'l a 2'80. Però els de Proveïments no podien permetre tanta ruïna i tant sacrifici. Mataren un porc, pobret!, i el feren a troços i el pesaren. El pesaren i veieren que el porc no s'havia de vendre ni a 2'80, ni a 2'60, ni a 2'50, sinó que es podia vendre i s'havia de vendre a 2'40.

Venent-lo a 2'40, els cansaladers ja farien prou sacrifici. I, si algun volia entestar-se a donar gat per llebre, o cansalada per llomillo, els de Proveïments ja el rellearien de semblant sacrifici. Ni que ho fes pel bon nom del Comitè i en nom del Comitè.—PLACID